

[Socialministeren.]

handler andre her i Tinget, venligt og smilende — tilsyneladende dog mest over, hvad han selv siger.

Det undrede det ærede Medlem Hr. Christmas Møller meget, at Socialministeren ikke i Stedet for at true var gaaet til en Forhandling med Udvalget om Oprettelse af Krisekasser. Jeg beklager, at den ærede Ordfører Hr. Rager paa en saa udmærket Maade har imødegaaet disse Udtalelser, for de er fæle, hvis de skal tages som Udtryk for, hvad der er passeret i Løbet af de sidste halvandet Aar. Jeg skal ganske kort rekapitulere, hvad der er gjort. I Oktober 1929 blev der fremsat Forslag til en Arbejdsløshedslovgivning med Krisekasser. Hele Vinteren 1929—30 gik, uden at vi saa det mindste til, at de Konservative stillede andet Forslag. Der blev saa fremsat et Forslag om Krisehjælp, fordi Hovedforslaget ikke kunde blive gennemført saa hurtigt. Overfor dette Forslag fik vi de sædvanlige Puljebetragtninger, og det blev stemt ned i Landstinget. For at imødekomme Oppositionen og raade Bod paa Vanskelighederne ude omkring blev saa Krisekapitelet i Arbejdsløshedsforsikringslovforslaget taget ud til særlig Behandling, og jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at forhandle med Oppositionens Førere i Udvalget. Det var tilsyneladende lige ved at komme til en Ordning af Krisekasseproblemet, hvad jeg meget anbefalede, fordi Situationen for Arbejdernes Vedkommende i Foraaret var saaledes, at man vilde have Sommeren til at etablere denne Ordning. Man gjorde imidlertid intet. Man meddelte, at det maatte hellere vente til Efteraaret, nu var man saa langt henne paa Samlingen. Vi kom til Efteraaret, og Forslaget blev forelagt paa ny. Jeg faar igen de samme Puljebetragtninger, og nu da jeg er nødt til at komme med det foreliggende Lovforslag, møder den ærede Ordfører atter med sin Krisepulje.

Det er det eneste, som jeg er i Stand til at paavise, der er sket fra konservativ Side, og naar det er Tilfældet, synes jeg ikke, man kan tale om, at Socialministeren ikke har villet optage nogen Forhandling om Krisekasser; de har ligget i 1½ Aar i et Folketingsudvalg, og der har været rig Anledning til at forhandle om dem, baade indenfor Udvalget og med mig, hvis man havde ønsket det, og ogsaa til at stille Ændringsforslag. Men der er intet kommet, formodentlig fordi man ikke kan opstille et praktisk anvendeligt Forslag om en fælles Krisekasse og i hvert Tilfælde fordi hverken Venstrepartiet, det ra-

dikale Parti eller Socialdemokratiet vilde gaa med til det — saavel af administrative som af saglige Grunde er det udelukket. Jeg vilde ønske, jeg hermed maatte forlade dette Spørgsmaal om fælles Krisekasser, som jeg bogstavelig talt maa tale om ved hvert eneste Lovforslag, jeg har med at gøre.

Til det ærede Medlem Hr. Rager, som jeg altsaa takker, fordi han paa en saa udmærket Maade imødegik en Del af de Betragtninger, der har været fremsat, vil jeg endnu en Gang sige, at han har den ulykkelige Tilbøjelighed, skønt han paa den mest virksomme Maade understøtter Socialministeren, altid at finde et lille bitte Punkt, hvor han synes, det burde have været bedre, end det er. Dette kom ogsaa frem i Aften, til Trods for at jeg paa en blid og elskelig Maade i Eftermiddags havde gjort ham opmærksom paa, at han ikke mere maatte vende tilbage til dette Problem. Han talte alligevel i Aften om, at dette Lovforslag undergravede Forsikringsgrundlaget. Det er der, ærede Ordfører, ikke nogen særlig Grund til at fremhæve, efter at jeg har gjort opmærksom paa, at der til Sygekasserne, som er opbygget paa samme Maade, gennem Fattiglovens § 63 er knyttet en ganske tilsvarende Bestemmelse som den, der vil kunne praktiseres gennem denne Lov, og som har virket i 40 Aar, uden at det tilsyneladende har medført nogen som helst Ulempe for Forsikringsordningen. Tværtimod, Sygekasserne er vokset støt og roligt og har udvidet deres Omraade Aar efter Aar. Naar dette er Tilfældet, er der heller ikke nogen som helst Grund til at gøre Venstre Indrømmelser paa dette Punkt: at denne Bestemmelse skulde undergrave noget Forsikringsgrundlag, fordi Forslaget ganske simpelt er et Kriseforslag i en snæver og vanskelig Situation. Saa snart det afløses af den almindelige Socialreform med den Ordning, der dér er foreslaaet, samt af normale eller nogenlunde normale Forhold, vil der jo ikke blive Tale om en Bestemmelse af denne Art.

Det kunde herefter føles som en hel Lettelse at vende sig til det ærede Medlem Hr. Holstein og diskutere Urkristendom, al den Stund der jo ikke vedrørende Urkristendommen er nogen Debattør, som ikke er i Stand til at fremsætte Synspunkter — det er derfor, enhver har saa let ved at fortælle, hvad den drejer sig om. Jeg skal derom kun sige, at jeg kender den ikke lige saa lidt som det ærede Medlem Hr. Holstein, men jeg maa paatale det Udtryk, det ærede